

Sessiz Bir Yakarış

– ACZ · 07 Ekim 2015

ıslak kirpiklerini usulca aralayıp
bir sonbahar yaprağının
yalnızlığını taradı saçların da kadın
yüreğini aynalara fırlatıp
oysa ne çok gitmek isterdi kendinden
kaç göz yaşı damlasını daha sürmeliydi
dudakların da ki son gülüşün kırıntlarına

düşündü...

uzakta bir adam
bir kalemi doğrultup kalbinin ortasına
savrulmuş bir yaprağı aldı ömründen
önce siyah kederli bir kalp çizdi
iki güvercin çırpınırken akşamın kızılığın da
karaladı iki nokta arasını göğsünden yarılarak
yorgundu
ve hiç gücü yoktu
bir taşın direnmesine

ağladı...

kadın
yangın mavisi gözlerini
elinin tersiyle sildi
elinin tersiyle sildiğini hatırlayarak
giyinsem çocukluğumu diye söylendi boşluğa
düşkırıkları toplayan
bir çoçuğun dizlerinde ki yarayı hatırlayarak
hatırlayarak unutmak istediği bir yarayı ve
biraz ürkek evet gecenin çıkmazında birazda nadan
uzaklara daldı gözleri
sustu...

adam

ahh dedi ....ahh
keşke sıradaki gitmek olmasaydı
şimdi o şelale gözlerinden süzülüp
gamzelerinde nefes vermek
yüreğinden dökülen yalnızlıklara
ölene dek eşlik etmek vardı
lakin kader
en masum tavrını takınıp
sevgi adına kullana bileceğim
tüm mecazları ellerimden aldı
bana da yalnızca geçeceksin diye
aklımın en ücra köşelerini süpürmek kaldı

kadın
kolu alçıya alınmış şehre son kez uzaktan baktı
uzun uzun
provası alınmamış hayallere daldı
keşke
dedi derin bir iç çekerek
keşke
açtığı yaralar
ben iyiyim dedikçe kanamasaydı
kanamasaydı da
celladına aşık bu sefil
gülüşü kurtlanmış insanlara
daha fazla madara olmasaydı

adam
kadının yangın mavisi gözlerini
boynuna vebal aldı
kadın adamın çaresizliğini upuzun saçlarına doladı...

Can Çalışkan
bain acz

07/10/2015